

I. Suomen postilaitoksen perustaminen

Suomen postilaitos perustettiin virallisesti vuonna 1638 kenraalikuvernööri Pietari Brahen toimesta. Todettakoon, että vastaava Ruotsin postin perustaminen tapahtui vuonna 1636.

Tosin jo tätäkin ennen oli ollut postinkuljetusta, mikä ilmenee säilyneistä kirjeistä. Ratsastavat postikuriirit toimittivat virkamiesten tiedonantoja toisilleen osin pitkiäkin reittejä. Näitä kirjeitä on tallella 1600-luvun alkupuolelta lähtien.

Ensimmäinen varsinainen postireitti kulki Tukholmasta Grisslehamniin, täältä yli Ahvenanmeren Eckeröhön ja Eckeröstä edelleen Kustavin kautta Turkuun. Turusta postireitin kulku suuntautui Helsinkiin ja sieltä edelleen Viipuriin ja Tallinnaan.

Vaikka virallinen posti oli perustettu, niin siitä huolimatta kuriiriposti eli vielä jonkin aikaa. Kuriiripostin erottaa näistä yleisen postin kirjeistä siitä, ettei oikeassa ylänurkassa ole postikarttaan merkitsemistä osoittavaa numeroa. Yleisen postin kautta kulkeneissa kirjeissä on aina tämä numero.

2 Yleisen postin kirjeet

Yleisen postin perustamisen yhteydessä 1638 tulivat maahamme ensimmäiset postikonttorit, joiden määrä sittemmin vuosisatojen mittaan kasvoi. Postikonttoreissa jokainen kirje merkattiin postikarttaan, josta on osoituksena numero kirjeen oikeassa ylänurkassa. Vain numeroilla varustetut kirjeet ovat varmasti yleisen postin kautta kulkeneita.

3. Kruunuposti

Yleisen postin rinnalle kehittyi joskus 1600-luvun puolivälissä kihlakunnan eli kruunuposti. Tämä tarkoittaa talonpoikien toimittamia valtion virkamiesten kirjeitä. Näissä kirjeissä ei ole oikeassa nurkassa rekisterinumeroa, koska ne kulkivat yleisestä postista poikkeavia reittejä. Sen sijaan niissä on ns. meander-kuvio, joka alun perin on saattanut olla yksi tai useampia kruunuja, mutta muuttui aikojen kuluessa vaihtelevaksi koristenauhaksi. Todettakoon, että 1600-luvun kruunupostin kirjeet ovat suuria harvinaisuuksia, vanhimmat tavatut ovat 1680-luvulta. Myöhemmät 1700-luvun puolivälistä alkaen ovat sen sijaan suhteellisen yleisiä.

4. Höyhenkirjeet

1700-luvun puolivälin jälkeen tulivat kiireellisissä lähetyksissä käyttöön höyhenet. Höyhenkirjeet, joihin lähettäjä liitti sinettiin 1-3 höyhentä osoittaakseen lähetyksen kiireellisyyden. Vanhimmat tavatut höyhenkirjeet ovat vuodelta 1760, joten paljon aikaisemmin ei tapa ole tullut käyttöön. Höyhenkirjeiden hintaan vaikuttaa ratkaisevasti höyhenten suuruus ja kauneus. Todettakoon, että yleisen postin höyhenkirjeet ovat harvinaisuuksia, joita yhdellä höyhenellä tunnetaan vain muutamia kappaleita.

5. Lukkariposti

Maamme vanhin kirjeenkuljetusmuoto on lukkariposti, joka on saanut alkuunsa jo varhain keskiajalla. Lukkarien velvollisuutena oli näet kuljettaa tiettyjen korkeiden kirkonmiesten kirjeitä seurakunnasta toiseen. Velvollisuus jatkui aina vuoteen 1888, joskaan sitä ei loppuaikoina enää käytetty mainittavasti. Lukkaripostin kirjeet ovat suhteellisen harvinaisia. Lukkaripostin kirjeiksi voidaan varmuudella osoittaa ne, joissa on päällä tästä kuljetusmuodosta kertova merkintä ”klockarepost”.

6. Lisämerkinnät

Varhaiskirjeissä tavataan monenlaisia lisämerkintöjä, jotka ovat postihistoriallisesti kiintoisia. Lisämerkinnät osoittavat kirjeen kuljetustapaa tai maksumenettelyä. Tällaisissa kirjeissä löytyy seuraavanlaisia lisätekstejä:

”Afgår med extra posten”

” cito-citissime” (1600-luku)

”Recommenderes”

”Kiiru”, ”Kiirusti” , ”Kiireesti Wiedän” ym. vastaava

” Franco Taskula”

”Franco Abborfors”

“Franco tout”

kapteeniposti (laivan tai kapteenin nimi)

Kirjeet ulkomaille (ei Ruotsi)

7. Koleraposti

Menneitten vuosisatojen aika ajoin toistuneet rutto- ja koleraepidemiat ovat vaikuttaneet myös kaksi kertaa posttiin. Näistä on tunnetuin vuodelta 1822 Abo-leima, joka on Turun punainen varoitusleima, joka on postimestarin

omasta aloitteestaan luoma varoitusväri. Myöhemmältä ajalta vuonna 1831 on rei'itettyjä kirjeitä.

I. Suomen vanhat postileimat

1. Yksiriviset leimat

Suomen vanhimmat postileimat ovat vuodelta 1812, jolloin 39 postikonttorissa otettiin yksiriviset pääosin venäjänkieliset päivämäärättömät leimat. Leimoista 37 oli venäläisin kirjaimin ja kaksi (Wiburg ja Abo) latinalaisin kirjaimin. Yksiriviset leimat poistettiin käytöstä vuoden 1846 lopussa, osa leimoista poistui jo aikaisemmin postikonttoreiden järjestelyjen yhteydessä.

2. Matalat nelikulmaleimat

Matalat nelikulmaleimat, joissa oli ensi kertaa päiväys, tulivat käyttöön vuoden 1847 alussa. Näitä leimoja oli käytössä 36 paikkakunnalla, eräistä leimoista tunnetaan tyyppieroja. Nämä leimat olivat käytössä osittain vielä soikiomerkkien aikana. Tällaisia ovat kirjekuoret, jotka ovat postimerkkejä edeltäneeltä kaudelta ennen maaliskuuta 1856.

3. Korkeat nelikulmaleimat

Vuodesta 1852 lähtien otettiin kaikkiaan 13 paikkakunnalla käyttöön ns. korkeat nelikulmaleimat. Näitä leimoja on tavattavissa pääosin leimakirjeillä, ennen postimerkkikautta käytettyinä ne ovat Helsingfors-leimaa lukuun ottamatta satunnaisesti tavattavia.

4. Isot rengasleimat

Postimerkkien käyttöön oton jälkeen otettiin isot rengasleimat kokeilutyypiksi käyttöön vain kolmella paikkakunnalla. Käyttö jäi suhteellisen lyhyeksi, joskin näitä on myöhemmin satunnaisesti käytetty apuleimana.

5. Pienet yksinkertaiset leimat

Vuoden 1860 alusta lukien siirryttiin postikonttoreissa yksirenkaiseihin leimoihin, jotka postihallinnon mielestä sopivat parhaiten tällöin käyttöön tulleisiin isohampaisiin merkkeihin. Leimojen koko vaihtelee jonkin verran ja monista leimoista tunnetaan eri tyyppisiä. Niin ikään leimasinväri vaihtelee

monissa leimoissa. Mustan ohella on mm. sinistä, sinivihreää, violettiä ja harvinaisena punaistakin.

6. Pienet kaksirenkaiset leimat

Yksirenkainen leima ei tyydyttänyt postihallintoa, koska sekin rikkoutui käytössä melko nopeasti. Tämän johdosta pyrittiin vähin erin siirtymään uuteen leimatyyppiin, kaksirenkaiseen. Ensimmäinen tuli käyttöön Helsingin postikonttorissa 1873 ja muissa vähin erin myöhemmin. Monista leimoista tunnetaan eri tyyppisiä.

III. Postimerkit otetaan käyttöön Suomessa vuonna 1856

1. Vuoden 1856 soikiomerkit

Soikiomerkit tulivat käyttöön maaliskuun alussa 1856, tätä ennen oli ollut olemassa jo useita ehiökuoria. Toistaiseksi varhaisin tunnettu 10 kopeekan merkin käyttöpäivä on 3.3.1856. Kaikki maaliskuulta 1856 mitätöidyt merkit ovat harvoin tavattavia, ja esim. 5 kopeekan merkistä ovat varhaiset päiväykset erittäin harvinaislaatuksia.

Maamme ensimmäiset postimerkit on tehty yksinkertaisin menetelmin lyömällä leimasinlaitteella merkkikuvio paperille. Pitkänomaisiin ”arkkeihin” merkit tulivat toisiinsa nähden päikköasentoon. Nämä ovat suhteellisen harvinaisia molemmista arvoista, mutta yhteensä niitä on tallella kolmisenkymmentä.

5 kopeekan merkistä tunnetaan kaksi lajia, pienihelminen ja isohelminen. Varhaisissa painoerissä helmi postitorvissa on pienikokoinen, kunnes se vuonna 1858 uusittiin isokokoisemmaksi.

Soikiomerkkien painopaperia on sanottava lähinnä huokoiseksi. Aito soikiomerkki voidaan eräistä silopaperista ehiöleikelmistä erottaa pääasiassa vain paperin perusteella. Sen sijaan vuonna 1859 käytetty harvajuovainen paperi, jossa on kuusi pystysuoraa viivaa sentillä, on selvästi erotettavissa. Aidossa merkissä viivat ovat pystysuorassa, ehiöleikelmissä taas vinottain.

2. Vuoden 1860 kopeekka-arvoiset isohampaiset

Soikiomerkit poistettiin käytöstä 1.1.1860 lukien, joskin salaisen määräyksen mukaan näillä postitetut kuoret vietiin perille vielä kuukauden ajan. Nyt tulivat käyttöön pienikokoiset isohampaiset merkit.

Postimerkit: 5 kopeekka, väri sininen; 10 kopeekka, väri roosa.

Merkkikuvakkeiden välien perusteella nämä jaetaan kolmeen ryhmään:

- A. Kuvakeväli 1,6 x 1,6 mm (painoerät 1859-62), 5 kop. väri: vaaleansininen
10 kop. väri: roosa
- B. Kuvakeväli 2,3 x 1,6 mm (1864, lyhyt sivu 2,3), 5 kop. väri: vihert.sininen
10 kop. väri: karminin roosa
- C. Kuvakeväli 2,3 x 2,3 mm(loppuvuosi 1864 ja 1865), 5 kop. väri: vihert.sin.
10 kop. väri: ruskeht.karm.roosa
myös pun.karm.roosa

Merkit lävistettiin käsin lävistekiekoilla.

3. Vuoden 1866 penni- ja markka-arvoiset isohampaaiset postimerkit

Suomen saatua oman rahan, pennin ja markan, Aleksanteri II:n uudistusten myötä, siirryttiin myös postimerkeissä penni- ja markka-arvoihin. Näiden painaminen tapahtui nyt 50 kappaleen arkeissa, jollaisia ei ole tiettävästi enää yhtään tallella.

Lävistäminen tapahtui edelleen lävistekiekoilla.

Postimerkit ovat isohampaaiset ja arvoltaan seuraavanlaisia:

- 5 penni, väri ruskea
- 8 penni, väri musta/vihreä
- 10 penni, väri musta/keltainen
- 20 penni, väri sininen
- 40 penni, väri punainen
- 1 markka, väri kellertävän ruskea

4. vuoden 1875 Kööpenhaminan painos

Heinäkuun 1 päivänä vuonna 1875 tuli aikaisemman kuljetusmatkasta muodostuneen postimaksun tilalle UPU:n eli Maaailman Postiliiton perustamisen yhteydessä sovittu yhtenäinen postimaksu. Tämän uudistuksen yhteydessä Suomen postihallinto uudisti koko merkkimallin. Ensimmäiseksi tuli käyttöön ulkomaantaksan mukainen 32 pennin merkki, joka painettiin Kööpenhaminassa. Merkin väri on karmini. Merkin hammaste on 14:13 1/2. Merkille ovat tyypillistä taittumat kulmissa.

5. Vaakunamerkit vuosina 1875 – 1895

Loppukesästä 1875 lähtien postimerkkejä ryhdyttiin painamaan Suomessa Senaatin kirjapainossa, missä painatustyö tapahtui aina vuoden 1881 loppuun saakka. Ensimmäisessä vaiheessa tehtiin vain 2 pennin (harmaa), 5 pennin (oranssi), 8 pennin (vihreä), 20 pennin (sininen) ja 32 pennin (karmini) postimerkkejä. Sittenmin vuonna 1877 tuli mukaan 1 markan

(violetti) postimerkki ja vielä vuonna 1879 25 pennin (karmiini) postimerkki sekä vuonna 1881 10 pennin (ruskea) postimerkki.

Nämä vaakunapostimerkit erotetaan pääsääntöisesti hammasteen perusteella, joka Senaatin postimerkeissä on yleensä 11 ja Leimapainon postimerkeissä yleensä 12 ½. Mutta todettakoon, että siirtymävaiheessa loppusyksystä vuonna 1881 kevääseen vuonna 1882 on käytetty kahta hammastuskonetta, josta johtuen tältä ajalta voidaan tavata Senaatin postimerkkejä hammasteella 12 ½.

Postimerkkien painaminen tapahtui Senaatin painossa usein hyvin pieninä erinä. Tästä johtuen on kaikkien painoerien erottaminen toisistaan mahdoton tehtävä. Useimmissa postimerkeissä voidaan tavata sekä painoväri- että paperieroja. Yleissääntönä on todettava, että painopaperi oli aluksi (1875-76) ohutta (0,060-0,070 mm) tai keskivahvaa (0,070-0,080 mm), mutta vuodesta 1877 lähtien yleensä paksua (0,080-0,110 mm). Sen sijaan huomattavasti tärkeämpi on näiden postimerkkien hammaste. Aluksi hammastettiin kaikki postimerkit 11:11. Mutta lokakuussa vuonna 1881 tuli käyttöön uusi hammastuskone, joka hammasti 12 ½:12 ½. Kahden koneen rinnakkaiskäytöstä johtuen syntyi myös erilaisia sekahammasteita kuten 11:12 ½ ja 12 ½:11.

Todettakoon tässä yhteydessä, että vuoden 1882 alusta lähtien postimerkkien painanta siirtyi Senaatin kirjapainosta Leimapaperikonttorin yhteyteen perustettuun Leimapainoon. Leimapainon merkit ovat oikeastaan suoranaista jatketta edelliselle julkaisulle, mutta selvyuden vuoksi ne on luettelossa otettu erilleen johtuen mm. siitä, että Leimapainon postimerkkien painoasu oli aluksi suttuisempi ja värit himmeämpiä kuin Senaatin painossa tehdyt. Keväästä 1882 lähtien työn laatu parani. Hammaste oli aluksi 11 tai 12 ½, mutta keväästä 1882 lähtien yksinomaan 12 ½. Leimapainon postimerkit olivat arvoltaan seuraavat: 2 penni, 5 penni, 10 penni, 20 penni, 25 penni ja 1 mk. Värit olivat samat kuin aikaisemmin todettiin Senaatin kirjapainon yhteydessä.

Vuoden 1885 alusta vaakunamerkit muutettiin väriltään, mutta postitaksat pysyivät edelleen pitkään muuttumattomina. Uutta oli korkeiden markkarojen, 5 ja 10 markkaa, mukaan ottaminen. Postimerkkien värit: 5 penni: vihreä; 10 penni: punainen; 20 penni: oranssi; 25 penni: sininen, 1 markka: harmaa/punainen; 5 markka: vihreä/punainen ja 10 markka: ruskea/punainen. Näissä postimerkeissä on aina hammaste 12 ½. Todettakoon, että vanhoista postimerkeistä jäi edelleen käyttöön 2-penninen, jonka varsinainen käyttötarve oli vähäinen.

Vuoden 1889 lopulla siirryttiin Suomessa ”jokanurkkaisista” postimerkeistä ”ylänurkkaisiin”. Uuden merkkimallin tulon vaikuttivat lähinnä Venäjän viranomaiset, koska he halusivat postimerkkeihin maan nimen myös venäjäksi. Ensiksi ilmestyivät loka-marraskuussa 1889 20 ja 25 pennin postimerkit ja muut sen jälkeen vuoden 1890 puolella. Todettakoon, että postimerkkien värit olivat samat kuin vuoden 1885 postimerkit.

Postimerkkien hammaste oli aluksi 12 ½, mutta vuonna 1895 tuli uusi hammastekone, joka hammasti 14:13.

6. Rengasmerkit vuonna 1891

Vuoden 1891 rengasmerkit tulivat sen seurauksena, että Venäjän keisari ja Suomen suuriruhtinas Aleksanteri III antoi postimanifestin 12.6.1890. Määrättiin, että Suomesta keisarikunnan muille alueille ja ulkomaille menevissä postilähetyksissä on otettava käyttöön venäläismalliset postimerkit, joissa oli kuitenkin rengastunnukset erotukseksi varsinaisista Venäjän postimerkeistä. Postimerkit painettiin valkoiselle vaakaraitapaperille, jossa oli yhdistetty vesileima (aaltoviivoja ja venäläisiä kirjaimia) Kopeekka-arvoisissa postimerkeissä on arkkihammaste 14 1/4:14 ¾ ja rupla-arvoissa viivahammaste 13 ½.

Edellä mainittuja postimerkkejä oli seuraavasti:

- 1 kopeekka, väri: oranssi
- 2 kopeekka, väri: vihreä
- 3 kopeekka, väri: karmiini
- 4 kopeekka, väri: karmiini
- 7 kopeekka, väri: sininen
- 10 kopeekka, väri: sininen
- 14 kopeekka, väri: sininen/punainen
- 20 kopeekka, väri: sininen/punainen
- 35 kopeekka, väri: lila/vihreä
- 50 kopeekka, väri: lila/vihreä
- 1 rupla, väri: ruskea/keltainen
- 3 ½ rupla, väri: musta/harmaa
- 7 ruplaa, väri: musta keltainen

Edellä mainittujen postimerkkien käypäisyys loppui 14.5.1911.

7. Surumerkki vuodelta 1900

Elokuun 14 päivänä vuonna 1900 päättyi suomalaisten postimerkkien käypäisyys ulkomaille menevissä kirjeissä. Nämä kirjeet oli tästä lähtien postitettava venäläisillä postimerkeillä. Tässä tilanteessa valmistettiin yksityisten toimesta taiteilija Akseli Gallen-Kallela piirtämä surumerkki. Ne oli tarkoitus kiinnittää kirjeen oikeaan ylänurkkaan postimerkin rinnalle. Postihallinnon toimesta kiellettiin välittömästi ko. merkki ja sillä varustettuja kuoria ei tullut ohjeiden mukaan toimittaa perille. Toisaalta kirjeitä ulkomaille lähettäneet veivät erityisesti satamakaupungeissa lähetyksensä suoraan ulkomaille meneviin laivoihin ja tätä tietä syntyi aidosti kulkeneita lähetyksiä. Surumerkin varsinainen ”aito käyttö” on siis ulkomaan kirjeellä, mutta sitä on paljon käytetty myös kotimaan lähetyksillä.

Surumerkistä on otettu useita painoksia ja siitä erotetaan myös useita eri tyyppisiä. Surumerkkejä on säilynyt runsaasti käyttämättöminä, jonkin verran ”suosioleimattuina, mutta suhteellisen vähän aidosti kulkeneilla ulkomaan kirjeillä.

8. Pulajulkaisu postimerkki 14.1.1901

Kotkamerkki

Suomalaisten leijonakuvioisten postimerkkien käypäisyys loppui 14.1.1901 ja tilalle tulivat venäläisen sortovallan määräämät venäläismalliset postimerkit. Postimerkki on arvoltaan 5 penniä ja väri on sameanvihreä. kampa-hammaste on 14 ¼:14 ¼. Merkistä tunnetaan myös hammastamattomia kappaleita, mutta ne ovat laittomasti markkinoilla päässeitä hylkytuotteita. Postimerkin käypäisyys loppui 14.5.1911.

9. Tilapäisjulkaisu I postimerkit 14.1.1901

Nämä postimerkit valmistettiin Tilgmannin kivipainossa päällystetylle paperille. Hammaste on 14 ¼: 14 ¼. Penniarvoissa on usein pohjapainanta puutteellinen, sen sijaan 5 pennin merkissä oletettu täysin puuttuva pohjapainanta on toistaiseksi selvittämättä. Useimmista arvoista tavataan hammastamattomia, jotka ovat hylkytuotteita. Postimerkkejä oli seuraavasti:

2 penni, väri keltainen

5 penni, väri kellanvihreä

10 penni, väri karmini

2 penni, väri vaaleansininen

1 markka, väri lila/vihreä

Penniarvoisten käypäisyys loppui 14.5.1911 ja 1 markan merkin 1.6.1920

10. Tilapäisjulkaisu II vuonna 1901

Postimerkki on painettu liitupaperille kirjapainossa, vaakuna on korkopainoa. Postimerkki on arvoltaan 10 markkaa ja väriltään musta/harmaa. Kampahammaste on 13 ½. Merkin käypäisyys loppui 1.6.1920. Pääosa postimerkeistä on mitätöity Räkenskap-leimalla.

11. Kirjapainojulkaisu 1901 - 1906

Kirjapainojulkaisu postimerkit ovat Berliinin laatalla. Postimerkkejä löytyy seuraavasti:

- 2 penni, väriltään oranssi, hammaste 14 ¼ x 14**
- 5 penni, väriltään vihreä, hammaste 14 ¼ x 14**
- 10 penni, väriltään karmiini, hammaste 14 ¼ x 14**
- 20 penni, väriltään sininen, hammaste 14 ¼ x 14**
- 1 markka, väriltään lila/vihreä, hammaste 14 ¼ x 14.**
- 10 markka, väriltään musta/harmaa, hammaste 13 ½ x 13 ½**

12. Kirjapainojulkaisu vuonna 1908

Kirjapainojulkaisun postimerkit ovat Helsingin laatalla. Postimerkkejä löytyy seuraavasti:

- 10 penni, väriltään karmiini, hammaste 14 ¼ x 14. Selvin tunnusmerkki soikiota ympäröivien renkaiden välien samansuuruisuus. Salamankärjet ovat poikkeuksetta lyhyet ja epäselvät verrattuna Berliinin laatan merkkeihin nähden.**
- 20 penni, väriltään sininen, hammaste 14 ¼ x 14. Selvin tunnusmerkki on, että roomalainen arvonumero "XX" ilman ylä- ja alaviivoja, samoin rahayksikkömerkinnän kirjaimet. Salamankärjet poikkeuksetta lyhyet ja epäselvät verrattuna Berliinin laatan merkkeihin nähden.**

13. Uudet kotkamerkit 1901 – 1916

Nämä merkit painettiin ravalliselle reunavesileimapaperille kirjapainossa. Käyttöoikeus rajoittui vain Suomeen. Tyypieroavaisuudet kivi- ja kirjapainomerkkien välillä.

**Todettakoon seuraavaa: Näitä postimerkkejä on julkaistu seuraavasti:
Kirjapainojulkaisu I, kirjapainojulkaisu II ja kirjapainojulkaisu III:
Hammastus vaihtelee $14 \frac{1}{4} \times 14$ ja $14 \frac{1}{4} \times 14 \frac{3}{4}$.**

Postimerkkejä on seuraavasti:

2 penni, väriltään keltainen

5 penni, väriltään vihreä

10 penni, väriltään karmini

20 penni, väriltään sininen

40 penni, väriltään lila/sininen

14. Kirjapainojulkaisu III 24.3.1915

Postimerkin viivahammaste $14 \frac{1}{4}$.

Postimerkki on arvoltaan 10 markkaa ja väriltään musta/vihreän harmaa.

Todettakoon, että kaikkien kotkamerkkien käypäisyysaika loppui 1.6.1920.

15. Saarisen malli vuonna 1917

Venäjän tsaarivallan kukistumisen jälkeen valtaan tullut väliaikainen hallitus kumosi välittömästi vuoden 1890 postimanifestin. ja sen seurauksena palattiin Suomessa omiin postimerkkeihin. Niitä ei tässä vaiheessa ollut, joten oli pikaisesti ryhdyttävä suunnittelemaan uutta merkkimallia.

Postimerkit suunnitteli Eliel Saarinen, jonka mukaan malli on saanut nimensä.

Saarisen mallin postimerkit ilman vesileimaa ja hammasteita oli merkkisarjassa kahdenlaisia: $14 \frac{1}{4} \times 14$ ja $14 \frac{1}{4} \times 14 \frac{3}{4}$.

Postimerkit olivat seuraavanlaiset:

5 penni, väriltään vihreä

10 penni, väriltään punainen

20 penni, väriltään keltainen

25 penni, väriltään sininen

40 penni, väriltään lila

50 penni, väriltään ruskea

1 markka, väriltään puna/musta

5 markka, väriltään lila/musta

10 markka ruskea/musta

Saarisen mallin käypäisyysaika päättyi 31.12.1930.

Näin oli saanut alkunsa Suomen itsenäisyyden postimerkit.

Itsenäisyyden ajan postimerkeistä on saatavana runsaasti materiaalia.